

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Nisan 2017

Sayı: 226

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Referandum; Erdoğan saltanatı için grişim!

Anayasa oylamasına az bir süre kaldı. Siyasetçiler seçim varmış gibi maydanlarda atıp tutuyor. Her yerde, "Millet için evet" veya "Geleceğim için hayır" gibi ne söylediği belli olmayan, her yöne çekilebilecek, sloganlarla dolu pankartlar asılı. Erdoğan ve AKP'li siyasetçiler, açılıştan açılışa koşuyor. Bunların çoğu boş şeyler, bir kısmı kanalizasyon inşaatı gibi altyapı işleri bir kısmı da patronların işletmeleri. Hatta bir bakanın, bir patronun hastaneye bağışladığı otobüsün açılışını yaptığı, sosyal medyada haber oldu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünistler.

Başyazının devamı:

Esas önemli olan "evet" cephesinin, oy almak için fikir değil, somut iş, olarak göstermek zorunda olmasıdır. Resmi olarak 4 milyona dayanan, gerçekte 6 milyonu aştığı söylenen işsiz sayısı nedeniyle buna mecburlar. AKP iktidara geldiğinde ekonomik kriz vardı, işsiz sayısı daha azdı. İktidardaki 15 yıldan sonra, işsizlik patladı, her 24 yaş altındaki 4 gençten biri işsiz! Bahsettikleri, oy istedikleri istikrarın sonucu!

Erdoğan yıllarca, ileri demokrasiden bahsetti, şimdi OHAL kararnameleriyle ülkeyi yönetiyor. İtiraz hakkı yok, şikayet merci yok! Zaten her şeyini, geleceğini kaybetme korkusuyla, değil itiraz, fikrini bile söyleyemiyor insanlar.

Yıllarca demokratik anayasa hazırlanacağı söylendi. Saatlerce konuşma, tartışma dinledik, milletvekilleri aylarca toplandı, güya 12 Eylül darbecileri yargılandı. Sonuç ne; 12 Eylül Anayasasının sadece 18 maddesi değişecek.

"Çözüm süreci" de çöpe gitti. Kürtler yine katledildi, şehirleri yıkıldı, evlerinden sürüldüler. 12 bin binanın yıkıldığı yere 4 bin bina yapmakla övünüyor hükümet!

Suriye'de "sahada olacağız, masada da olacağız" diye meydanlarda gürlediler. El Bab'tan sonra Kürt bölgesindeki Mümbiç'e girecekti ordu. Musul, olmadı Rakka operasyonuna katılmak için ABD'ye yalvardılar. Sonuçta, Fırat Kalkanı bitti deyip dönülüyor; yağmalar yapıldı, alabildiklerini aldılar. Elde ölenler, yaralananlar, milyonlarca Suriyeli perişan!

Erdoğan ve AKP'nin hiçbir siyaseti olumlu sonuç vermedi. Bunu çok iyi biliyorlar. Eğer siyasetleri başarılı olsaydı, tüm devlet olanakları, valiler, kaymakamlar hatta patronlarla birlikte "evet" için bu kadar çaba göstermezlerdi. Ne 7 Haziran'da ne de 1 Kasım'da bu kadar tantana yapıldı. Erdoğan, sesi çıkmadığı, iptal ettiğini açıkladığı halde, Diyarbakır'a gitti.

Gerçek sorunlardan, işsizlikten, pahalılıktan bahsetmiyorlar. Ancak medyada, olumlu şekilde bu konuda vaatler gündemde tutuluyor. Patronlara, işçi almaları için nisan ayına kadar geçerli olacak, müthiş para ve olanak sağlandı. Ancak yeterli olmuyor. Çünkü patronlar, liranın değer kaybı, ihracatın daralması, tüketimin düşüşü nedeniyle üretimi arttıramadıkları gibi kapanan işyerleri var.

Hükümetin patronlara daha da muhtaç hale gelmesi nedeniyle, bir çok patron tamamen keyfi davranıyor. Halkoylaması nedeniyle verilen kıyaklardan yararlanmak için çalışanını çıkarıp yeni işçi alıyor. Ücret ödemiyor, mesai ödenmiyor, tazminat ödenmiyor, iş güvenliği hiçe sayılıyor.

Halkoylaması, milyonlarca işçinin, işsiz yaşamını daha da zorlaştırdı. Ancak patronlar doymuyor; Erdoğan da eveti almak için onlara kıdem tazminatını kaldırmayı tekrar gündeme getirdi. Bu gidişat sorunlarımızı çözmeyecek. Hayır demek, kendi başına bir çözüm getirmeyecek. "hayır", sadece Erdoğan'a indirilen bir şamar olur. Çözüm bizde; işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde. (04.04.2017)

Emekçinin Gündemi

Halkbank, halka yoksulluk getirecek!

Halkbank'ın üst düzey yöneticilerinden birinin ABD'de tutuklanması, hükümetin iddia ettiği gibi Trump döneminde ilişkilerin iyiye gitmediğini gösterdi.

ABD, İran'a ambargo uyguladığı dönemde, AKP hükümeti, Rıza Zarrap aracılığıyla, İran'dan petrol ve doğalgaz almıştı. Ödeme Halkbank üzerinden veya doğrudan altınla yapılmıştı. Altın dolu uçakların inip kalkması ve Halkbank'ın usulsüz işlemleri için Erdoğan ve bakanlar gerekeni yapmış karşılığında da Zarrap'tan kutular dolusu para ve hediyeler aldıkları ortaya dökülmüştü.

Zarrap ABD'de tutuklu, İranlı ortağı Zencari, İran'da idam cezası aldı. Obama döneminde İranla anlaşma sağlandı ve İran'da önceki dönemin siyasetçileri ve patronları tasfiye edildi. Türkiye'dekiler ise hala iktidarda, yönetimde, yani cezalandırılacaklar listesinde.

Üstelik Trump yönetimi, İranla yapılan anlaşmanın sona erdirilmesini istiyor. Böyle bir ortamda; ABD'nin, Türkiye ile İran arasındaki ticaretten pay alamadığı, Erdoğan'ın ABD'nin emrini takmadığı bilinirken, bu işten yırtacağını düşünenler, hüsrana yaşıyor.

ABD emperyalizmi, haklı haksız, tüm dünya devletlerine, halklarına, patronlara, çıkarı için veya sözünü dinletmek için haraç kesiyor. Almanya'nın otomotiv devi Volkswagen, ABD'ye dev

tazminatlar ödedi. Uçaklara getirilen bilgisayar yasağı son örnek. Tüm bunların bedeli, elbette kitlelerin sırtına yükleniyor.

Siyasetçiler yakalarını kurtarmak için ödeme yapacak, taviz verecek; yoksullaşan kitleler, işçi sınıfını daha da yoksullaştıracak.

AKP yöneticileri, gizliden gizliye, ABD'ye bile kafa tutukları mesajını yayıp böbürleniyor. Hatta bundan oy

çıkarmaya uğraşıyorlar. Çünkü bedelini kendileri ödemeyecek.

ABD'ye kafa tutan Saddam'ın, Kaddafi'nin, çekilmesini istediğinde çekilmeyen Esad'ın, Mübarek'in başına gelenler önemli değil. Önemli olan, onlar yüzünden tüm ülke halklarının yaşadığı acılar ve ölümler.

Bu utanmaz siyasetçilerin boş laflarına yeter demenin zamanı çoktan geldi. (05.04.2017)

Akbank emekçilerinin grevi yasaklandı

15 Temmuz darbe girişiminden sonra KHK ile emekçilere saldırılıyor. Son örneklerden biri Akbank'ın 55 bin emekçisinin grev kararının yasaklanması.

Evrensel gazetesinin aktardığına göre Banka ve Sigorta İşçileri Sendikasında (BANKSİS) örgütlü olan Akbank çalışanları, hiçbir yöneticinin keyfi tutumuyla işten atma yaşanmaması, toplu sözleşmeden herkesin yararlanması ve bir buçuk yıldır verilmeyen zam ve sosyal haklarının ödenmesi taleplerinin karşılanmaması üzerine greve gidecekti. Emekçiler, taleplerinin karşılanmasını ya da greve çıkılmasını beklerken, hükümetin grev yasağıyla karşılaştılar.

Akbank emekçileri, işçi sınıfının en düşük ücret alan, en kötü şartlarda çalışanları arasında değil. Haklarını almak, hayat seviyelerini korumak için grev kararı aldılar. Bankaların kârının zirve yaptığı bir ortamda bundan doğal ne olabilir? Ancak patron dostu, işçi düşmanı AKP'e göre çok tehlikeli! Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Bakanlar kurulunun imzalarının yer aldığı grev yasağı kararında şu denildi: "Akbank AŞ'ye bağlı işyerinde Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası tarafından alınan grev kararı, ekonomik ve finansal istikrarı bozucu nitelikte görüldüğünden ertelenmesi...kararlaştırılmıştır. 60 günün ardından bir daha greve çıkılmadığına dikkat çeken emekçiler, bu kararın erteleme değil, fiili yasak olduğuna dikkat çekerek tepki gösterdi.

AKP hükümetleri, 2002'den bu yana 11 grevi yasakladı. Akbank grevinin yasaklanması "ekonomik ve finansal istikrarı bozucu" bahanesiyle yasaklanan ilk grev!

Bankaların ve büyük patronların emekçileri sömürerek elde ettiği milyarlar "ekonomik ve finansal istikrarı bozucu" değil, ama emekçilerin en doğal haklarını savunması ekonomiyi bozarmış! Sömürü düzenini savunan bir hükümetten başka ne beklenebilir ki? (05.04.2017)

Geçmişimizi unutmayalım!

Geçmişte, işçi sınıfının zaferleri ve tarihe yazılan kazanımları var. Tüm bunlar, işçi sınıfına maddi, manevi bir çok hak bıraktı. Bunu sağlayan işçi sınıfının örgütlü olmasıydı.

İşçi sınıfının bugünkünden çok daha fazla örgütlü olması, sendikaları da harekete geçiriyordu. İşçi sınıfı daha ileri gitmek istediğinde burjuvazi, mücadeleyi durdurmak için çare aradı ve buldu. 12 Eylül 1980 askeri darbesini yapmayı başardı.

Darbe ile grev çadırları yıkıldı, kendi denetimindeki sarı sendikalar desteklendi. Mücadeleci işçilerin örgütlendiği DİSK, CHP kapatıldı, mal varlıklarına el kondu. İşçi sınıfının "sol kolunu kıvırdılar."

Darbenin olumsuz etkileri hala sürüyor. İşçi sınıfı, sağ-sol, dindar-dinsiz demeden birleşmedikçe de sürecek.

Bugünkü sendikalar, işçi sınıfı için hiç bir şey yapmak istemiyor. Nedeni, sendikacıların siyasi partilerin kuyruğuna takılmaları, sadece kendi çıkarlarını düşünmeleri.

İşçi sınıfının geçmiş mücadelelerde elde ettiği kazanımlar, görevleri olduğu halde sendikalar tarafından genç işçileri anlatılmıyor. İşçiler, neredeyse sendikayı, sendikal hakları bilmiyor, tanımıyor.

Örneğin "ikramiye" artık unutuldu. Oysa "ikramiye" denince akla bugün kapatılıp arazisine AVM yapılan, bir zamanlar Avrupa'nın en büyük traktör fabrikası olan Uzel Traktör geliyor. İşçileri, senede 6 aylık ikramiye alırdı.

Bugün bir işçiye 15-16 Haziran sorulsa, bilmez. Çünkü hiç bir sendikal eğitimde anlatılmıyor, zaten sendikal eğitim de kalmadı!

Oysa mücadele ile hak kazanan fabrika çok: Kavel, Nursan, NETAŞ, Paşabahçe, Kasımpaşa Tersanesi, Sütlüce Beko, Sütlüce Kağıt, Eyüp Sümerbank, Bahariye, Yıldız Kazan, Turgut Özal'a ait olan Silahtar Metal, Eyüp Demirdöküm, Alibeyköy Demirdöküm, ÇBS Boya, Sungurlar, Uzel Traktör, Pancar Motor, Profilo Borankay, Topkapı Şişecam, RABAK, TKİ Zonguldak, TEKEL; tüm bu işyerlerinde çalışan işçiler, sadece kendileri için değil, tüm işçi sınıfına hak kazandı.

Bunun gibi mücadelelerin, hakların nereden geldiğinin genç işçilere, işçi sınıfına anlatılması lazım. Eğitimlerle, bültenlerle, işçilere ulaşmak gerekli yoksa, geçmişin deneyim ve kazanımları unutulup gidecek. (31.03.2017)

Siyasetçiler, her yerde aynı!

Patronlar ve siyasetçiler arasındaki işbirliği, Amerika Birleşik Devletleri'nde de Türkiye'den pek farklı değil.

Örneğin Manisa Soma'da 301 madencinin öldüğü katliamdan önce, 2011 yılında maden ocağındaki işçiler, toplu bir şekilde AKP mitingine götürülmüştü. Patron kendisini "Gitmezsek maden ocağının kapanma riski vardı, işçiler işsiz kalırdı" diye savunmuştu.

Oysa bu söylediğinin yalan olduğunu biliyoruz. Faciadan sonra, patronu korumak için Erdoğan başta olmak üzere siyasetçilerin, madeni denetlemekle yetkili oldukları

halde eksikleri gizleşen bürokratların, işçilerin hakkını korumayıp kölece çalıştırılmasına destek veren sendika bürokratlarının ortak çabasına hep birlikte tanık olduk.

Benzer bir olay ABD'de yaşandı. Başkan Trump konuşma yapmak için Ypsilanti, Michigan'a gittiğinde 3 büyük otomobil üreticisi şirketten, kendisini dinlemek için bir kalabalık oluşturmasını istedi. General Motors, Ford ve Fiat-Chrysler kadrolu işçilerini, günlük yevmiye ve öğle yemeği karşılığında otobüslere doldurulup Trump'ı dinlemek üzere küçük bir "gezi"ye çıkardı.

İşçilerin büyük bir çoğunluğu daha ilginç bir "gezi"yi tercih edeceklerini söyledi.

Kim bilir belki de General Motors, Ford ve Fiat-Chrysler gelecek sefere işçilerini daha ilginç bir yere, örneğin bir hayvanat bahçesine götürür.

Sanki patronlar siyasetçilere çalışıyor gibi görünüyor ama gerçekte tam tersi. Üretimin bir saat durmasına dayanamayan patronlar bunu yapıyor çünkü, seçilmesine destek oldukları siyasetçilerden, çok daha büyük kazanç sağlayacak işler alıyorlar. Devlet ihaleleri, vergi indirimleri, teşvik kıyakları ve daha niceleri. (29.03.2017)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Sağlık

Söylenen başka yaşanan başka!

Sağlık sistemi üç basamaktan oluşuyor. 1.basamak aile hakimliği, 2. basamak hastaneler, 3. basamak ise üniversite hastaneleri. Buna göre hastaların önce aile hekimine gitmesi ve hekim tarafından, gerekli görülürse 2. basamağa yönlendirilmesi gerekiyor. 2. basamakta tedavi başarılı olmazsa 3. basamağa yönlendirilmeli.

Ancak bu sistem neredeyse hiç uygulanamıyor. Hastaların önemli bir kısmı, aile hekimini atlayıp ya hastaneye ya da üniversite hastanelerine gidiyor.

Bunun nedenlerinden biri, uygulanan sistem ile hedeflenen amaç arasındaki uyumsuzluk.

Bu uyumsuzluk, tıp eğitiminden başlıyor. Öğrenciler, mezun olduklarında zorunlu çalışmaya mecbur bırakılıyor, doğrudan hasta tedavi ediyor, aile hekimi oluyor. Ancak bu durum dikkate alınarak eğitilmiyor, çalışırken öğreniyorlar. Bu nedenle tedavi olamayan hastalar, üniversite hastanelerine yöneliyor.

Daha temelde aile hekimliği sisteminin düzenlenişi sorunlu. İstanbul'da aile hekimlerinin ortalama hasta sayısı 3 bin civarında. Aile hekimleri, ücretli değil, taşeron gibi çalışıyor. Aile hekimliği merkezinin tüm harcamaları için toptan ödeme yapılıyor. Yani masraf, gider azalır, hekimin cebinde kalan para artıyor. Üstelik ödeme, tedaviye göre değil, aile hekimi üzerinde kayıtlı hasta sayısına göre yapılıyor.

Sonuçta bir aile hekiminin sorumluluğunda ne kadar çok hasta kayıtlı olur ama ne kadar az muayeneye gelir ve tedavi gideri az olursa, hekimin geliri o kadar fazla olur. Başarılı hekim az kazanan, başarısız hekim çok kazanan olur.

Bu sistem nedeniyle hastalar, ilaç yazdırma dışında doğrudan 2. ve 3. basamak hastanelerine gidiyor. Oralarda ise SGK'lı olursa bile her işlem ve tedavi için cepten para çıkıyor. Bu durum, hastanelerde yığılmaya yol açtığından, hastanelerde çalışan uzman hekim üzerindeki iş yükünü artırıyor. Ağır iş yükü, yanlışları, kötü tutumları ve daha bir çok şeyi beraberinde getirdiğinde sonuç bir çok kez olduğu gibi sağlık çalışanlarına şiddet oluyor. Elbette şiddetin bir nedeninin de siyasetçilerin, “her şey mükemmel sadece çalışanlar yanlış davranıyor” biçimindeki tutumları. Böylece sağlık çalışanları değersizleştiriliyor ve sistemin getirdiği sorunların tüm yükü, onların sırtına yıkılıyor.

Tıp bilimi alanında bilimsel araştırma yapması gereken üniversite hastaneleri, sıradan hastaneler gibi çalışıyor. Acil servisler bile görevini yapmıyor. Acile başvuran hastaların çoğu, mevsimsel rahatsızlıklardan gelenler.

Bu yoğunluğun bir nedeni de acillerin ücretsiz olduğuna ilişkin, hükümet tarafından yapılan yanlış propaganda. Aslında acil servisler çok kısa bir süre ücretsizdi. Sonrasında, hastalar sınıflandırılıyor ve gerçekten acil olanlar dışında hepsinde belirlenmiş oranda ücret alınıyor.

Ancak hastalar, gerçekten acil olmadığı için servislere yönlendirildiğinde ücret alınacağı

gerekçesiyle acilden ayrılmak istemiyor, hekimle, çalışanlarla tartışıyor. Bu nedenle çoğu zaman tedavileri, gereksiz olduğu halde acilde yapılıyor ve kalabalık hep sürüyor. Hastaların ücreti, eczanede alınıyor, eczacıyla tartışılıyor, doktora öfke biriktiriliyor. Sağlık bakanlığı, ücreti eczanede alarak, bilerek, insanları kandırıyor, öfkeyi sisteme değil, kendisini acil saymayan çalışanlara yönlendiriyor.

Tüm bu sorunlar yumağı, bilerek oluşturuldu. Temel amaç bütün hastanelerin, sağlık sisteminin özelleştirmeye hazır hale getirilmesidir. Aile hekimlikleri, hastaneler, sağlık açısından değil, para kazanma, kârlı bir işletme olma hedefiyle çalıştırılıyor. En alt kademedeki en üst kademe kadar tüm çalışanlar, yaptıkları işe bu açıdan bakmaya yönlendiriliyor, zorlanıyor.

Sağlık sisteminin adım adım özelleştirilmesinin şimdiki aşaması, “Şehir Hastaneleri.”

Hastanelerin, sağlık değil de kâr amaçla çalıştırılması, çalışanların şartlarını kötüleştiriyor. Hastanelerde, hasta sayısı artıyor ama çalışan sayısı aynı oranda artmıyor. Bölümler, önemli bir sorun yaşanmadan ya da çalışanlar isyan etmeden, yeni çalışan almıyor. Çünkü temel ölçü, ihtiyaç değil “bütçe” oldu. Bütçe yok dendiğinde akan sular duruyor, iş yükü katlanıyor, gerekli malzeme alınmıyor ama işlerin zamanında bitmesi isteniyor.

Tüm bunlara, iki yılı aşan “kadro” sözünü alamayan sağlık emekçilerinin, hala taşeronun keyfine kalan işgüvencesi kaygısını da eklemek gerek. (29.03.2017)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan, ne duruma geldi?

Erdoğan ve çevresi, 16 Nisan referandumuna karar verdiklerinde, “evet”in cepte keklik olduğunu sandı.

Zaten 15 Temmuzdan sonra, durumu fırsat bilerek KHK ile hükmedip kendi yasalarını bile takmıyorlardı. Ancak bugünkü durumun bir sonu olacağını bildiklerinden, referandum yoluyla yeni bir Anayasa oluşturarak, kendilerini her koşulda güvence altına almak istiyorlar.

Böylece KHK ile veya benzeri yasalarla hüküm sürecek, istedikleri bütçeyi oluşturacak, olağan üstü hal ilan edebilecek, başkan yardımcılarını, yüksek devlet memurlarını, Anayasa Mahkemesinin üyelerinin yarısını ve başkalarını, istedikleri gibi atayabilecekler. Yani özcesi bazılarının söylediği gibi Erdoğan, yeni bir Padişah olacak!

Ancak referandumla ilgili hesap çarşıya uymadı. TL'nin dolar ve avroya göre %25'lik değer kaybına uğramasının ardından emekçilerin, esnafın ve yoksulların ekonomik durumu bayağı sarsıldı. Özellikle, çoğunluğu şu güne kadar AKP'yi destekleyen küçük esnaf arasında, ekonomik sıkıntı ve iflaslar artıyor. Örneğin 850 bin nüfuslu Eskişehir'de 35 bin esnaftan, 17 bini iflas durumunda. Başka çarpıcı bir örnek İstanbul Kapalı Çarşıda 40 bin esnaftan 17 binden fazlası iflas etti ve birkaç bininin de yakında iflas edeceği söyleniyor. İşte bu duruma düşen esnaf hayır oyu vereceğini açıkça söylüyor. Kamuoyu araştırmalarının hep “hayır” çıkacağına vurgu yapmaları boşuna değil!

Bu ortamda Erdoğan ve çevresi, kitlelere “evet” oyu

kullanmaları için yararlı hiçbir ciddi şey önermediği için tehdit üzerine tehdit savurup kitleleri korkutmak için baskı yoluyla sindirmeye ve ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyor. “Hayır” diyenler “FETÖ’cudur; PKK’lıdır; teröristir” tehditlerinden başka birşey bulunamadı.

Kitlelere güçlü görünmek için tüm devlet olanaklarıyla “evet” propagandası dayatıyor. Bu amaçla, devlet kasasından, şimdiden 2 milyar liradan fazla harcama yaptılar. TV kanallarını, gazeteleri, farklı yayın organlarını yasaklayarak ve de devlet kanalları ile havuz medyası sayesinde bir basın tekeli kurdular. Biraz tepki gösteren gazeteciler işten atılıyor, hatta cezaevine atılıyor. 2.500’den fazla gazete çalışanı işten atıldı, 150’den fazlası cezaevlerinde.

AKP hükümeti ve Erdoğan, ülke içinden umudu kesmiş olmalı ki Avrupa’da yaşayan vatandaşların oyları sayesinde durumu kurtarabileceğini sandı ve Almanya ve Hollanda gibi ülkelerde oy toplamak istediler ama olmadı!

15 Temmuz’dan bu yana 120 binden fazla kişi işten atıldı, 100 binden fazla kişi tutuklandı, 40 binden fazla insan cezaevlerine atıldı. Genel-İş, 15 Temmuz darbe girişiminden bu yana başta Diyarbakır, Van, Mardin, Ağrı, Urfa, Şırnak, Dersim, Mersin, Erzurum gibi kentlerden, KHK ile 1.500 üyesinin işten atıldığını açıkladı. Tamamen keyfi olan bu uygulamanın amacı hem hakkını arayan emekçilere hem de Kürt halkına gözdağı vererek. İşten atmalar o kadar keyfi ki, Nusaybin Belediyesinde çalışırken vefat eden Mehmet Kargı isimli işçi 667 sayılı KHK ile ihraç edildi, Batman

Belediyesinde çalışıp emekli olmuş iki işçi de işten atıldı!

Daha on binlerce FETÖ’nün bulunduğu söylenip, neredeyse her hafta onlarca kişi FETÖ’cu, PKK’lı diye tutuklanmaya, işten atılmaya devam ediyor. HDP ve solcu çevrelerden, bazı HDP milletvekilleri dahil, 10 binden fazla kişi tutuklandı ve şu anda 3 binden fazlası cezaevlerinde. Bazı önemli kentler dahil 104 belediye başkanı görevden alındı ve yerlerine kayyum atandı. Artık 80 belediye direk devlet tarafından yönetiliyor. Son zamanlarda, adi suçlardan cezaevinde yatan ve 10 yıldan az cezası olanların bir “af yasası” ile serbest bırakılması gündeme geldi. Böylece şu anda cezaevlerinde bulunan 190 bin hükümlünün 100 bini serbest bırakılarak, yer açılması söz konusu!

AKP çereleri, “evet” çıkmazsa “iç savaş” çıkar gibi tehditlerle kararsız seçmenlerin, en azından bir kısmını evet vermeye zorlamak istiyor. Bazı AKP il başkanları, bunu açıkça ifade etti. Ankara belediye başkanı Melih Gökçek “şu anda 400 bin genç silahlanmış durumda, eğer evet çıkmazsa kötü olur” deyip iç savaş tehdidi yaptı.

AKP ve Erdoğan’a hatlerini bildirmek için “hayır” oyu kullanılır. Ancak sonuç ne olursa olsun, emekçiler ve yoksullar için krizin bedelini ödeme durumu değişmeyecek. Yeni bir hükümet, hayallerine kapılmadan emekçiler olarak, üretimden gelen gücümüzü kullanıp kendi sınıf çıkarlarımızı savunmak için şimdiden kafa yorup gerekli hazırlıkları yapmalıyız. (04.04.2017)

Uluslararası Gündem

Brezilya

İşçi sınıfı başkaldırıyor

15 Mart Çarşamba günü Brezilya'da yaklaşık yarım milyon emekçi, sendikaların çağrısına uyarak emeklilik reformu projesine karşı grev yaparak yürüyüşlere katıldı.

Bundan 2 yıl önce, 15 Martta sağın çağrısı üzerine yolsuzluklara ve Başkan Dilma Roussef'e karşı bir buçuk milyon kişi protesto yürüyüşlerine katılmıştı. Şimdi sağ, yaklaşık bir yıldan beri iktidarda.

Yolsuzluklar hiç de bitmedi. Mahkemeler, yolsuzluk çerçevesinde dokunulmazlıkları nedeniyle 83 bakan ve milletvekilini Yüce Divan seviyesinde, aralarında eski başkan Lula da olmak üzere dokunulmazlığı olmayan 211 kişiyi daha yargılıyor.

15 Marttaki yürüyüş katılanlar, yolsuzluklara

karışan bu kişilere karşı değil, solun iktidarda iken emekçilere karşı hazırladığı ve şimdi sağ hükümetin meclise sunduğu yasa tasarısına karşı yürüdü. Bu yasanın en çok nefret edilen maddesi, emeklilerle ilgili. Artık bundan böyle kadınlar ve erkekler 65 yaşından önce emekli olamayacak (şimdi kadınlar 55, erkekler 60 yaşında emekli olabiliyor), onu da en az 25 yıl sigortalı çalışmak şartıyla. Ancak emekçilerin neredeyse yarısı sigortalı çalışmadığı için emeklilik primi ödemiyor ve de

ücretli çalışanların yarından fazla işsiz.

Emeklilik aylığı alanlar bile aylıklarda önemli miktarı bulan düşüşten etkilenecek. Ortalama emeklilik aylığı, toplam yılların ücret ortalamasının %51'i ve her yıl için de ek %1 olarak belirlendi. Ek olarak, yaşlılara ve engellilere verilen yardım ödemelerini alabilmek için 70 yaşını doldurmak gerekiyor (bu yaş şu ana kadar 65 idi). Bugün bu yardım ödemesi, asgari ücret

yürüyüşüne 200 bin, Rio ve Belo Horizonte yürüyüşlerine 100 bin, diğer şehirlerde de on binlerce katılım oldu.

Bunlar, belki de mücadelelerin yükselişinin habercisi. Ancak emekçiler kesinlikle şunu unutmamalı: Bugün uygulanmasına karşı mücadele ettikleri reformlar, geçmişte sendika yönetimlerinin desteği ile sol hükümetlerin hazırladığı ve uygulamaya başladığı reformlar. Bu kişiler şimdi, hareketin büyümesi için

katkıda bulunuyor ancak onların tek amacı, bu hareketi kullanıp yeniden iktidara gelmek.

Örneğin 15 Mart Sao Paulo yürüyüşünün sonunda eski başkan Lula, bir kapanış konuşması yaptı. Lula, 5 tane yolsuzluk davasında yargılanmakta olmasına rağmen, önümüzdeki 2018

başkanlık seçimlerinin en önde gelen adayı. Lula, hiç çekinmeden bir kurtarıcı havalarıyla yeniden iktidara geri gelmek istediğini açıkça belirtiyor.

Brezilya emekçileri, burjuvazinin saldırılarını göğüsleyebilmek için artık sıradan burjuva siyasetçisine dönüşmüş olan Lula gibi kişilere değil, kendilerine güvenmeli ve kendileri için mücadele etmeli. LO (24.03. 2017)

seviyesinde ama artık asgari ücreti takip etmeyecek ve de hayat pahalılığına göre ayarlanmayacak. Yoksul Kuzeydoğu tarım bölgelerinde birçok ailenin temel geliri bu yardım ödemelerinden ibaret.

Bu gerici projeye karşı yoğun bir şekilde en büyük işyerlerinde -ki en çok sendikalı olanlar bunlar- emekçiler, birkaç saat veya tam gün greve katıldı. Bu işyerleri daha çok metal, otomotiv, petrol, limanlar, postahaneler, metro, sağlık ve eğitim iş kollarında. Sao Paulo

Cumhurbaşkanlığı seçimi

Fransa'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerinin birinci turu 23 Nisanda 11 adayla yapılacak. Adaylardan biri, Lutte Ouvriere'i temsil eden Nathalie Arthaud. Bizim için ilginç olan devrimci bir komünistin bu seçimlerde işçi sınıfının çıkarlarını savunması. N.Arthaud'un seçim kampanyasında savunduklarını özet olarak aktarıyoruz.

Emekçiler, vatandaşlıkları ne olursa olsun, kökenleri veya renkleri ne olursa olsun, hepsi aynı toplumun parçasıdır ve çıkarları burjuvazinin çıkarları ile çelişir.

İrkçılık, milliyetçilik ve emekçileri bölen bütün ideolojilere karşıyız. Emekçiler, sınıf düşmanlarına karşı birleşmeli. Bütün göçmenlerin serbestçe dolaşma hakkını ve istedikleri yere yerleşebilme hakkını savunuruz!

Fransa'nın, yoksul ülkeler olan eski sömürgelerinde, terörizme karşı olma iddiasıyla yürüttüğü savaşın esas nedeni, bu ülkelerdeki talanlarını devam ettirmek olduğundan, buna karşıyız.

Yapılan devasa silahlanma harcamalarını teşhir ediyoruz. Bu alanda üretim yapan şirketler, en asalak şirketler ve onları toplumsallaştırmak gerekiyor.

Özel bankalar, yaptıkları spekülasyonlar sonucu, dönem dönem ekonomiyi çöküşe götürüyor. Bu nedenle bu bankalar, toplumsallaştırılmalı.

Emekçilerin kurtuluşu ancak ve ancak kendi eseri olabilir, onları kurtaracağını iddia edenlerin tümü onlara ihanet edecektir.

Emek dünyasına ait olduğumuzdan dolayı gururluyuz.

Cumhurbaşkanı seçilecek kişi kim olursa olsun, kurulacak hükümet ne olursa olsun, bize yapacağı saldırılara karşı, gereken hazırlıkları yapmalıyız.

Ticari sır, bir avuç büyük kapitalistin, toplumun tümüne hakim olup toplumda üretilen zenginliklerin büyük bir kısmını kasalarına aktarmalarına yarıyor. Ticari sırrın, en ateşli savunucuları, patronlara uşaklık edenler. Geçen yıl Sosyalist Parti, sağ partiler ve aşırı sağcı Ulusal Cephe milletvekilleri, Avrupa Parlamentosunda, bazı gazetecilerin ve vatandaşların bazı ticari sırları açıklamasına tepki olarak daha baskıcı yeni yasaları onayladılar.

Emekçiler, ticari sırların kesinlikle kaldırılmasını savunmalı. Böylece kitleler şunu açıkça görebilir; herkesin insanca yaşayabileceği bir işe ve ücrete kavuşabilmesini sağlayacak yeterli zenginlik var!

Büyük fabrika ve işyerlerinde emekçilere dağıtılan bir bildiri de öze şunlar anlatıldı: Büyük şirketler, işe yeni emekçi almayacaklarını söylüyorlar ama sadece borsada işlem yapan büyük şirketlerin 2016 yılı kârı 76 milyar avro. Bu, 2 milyon insana iş verme olanağı demek!

Bizlere durmadan, devletin kasaları boş, masalı anlatılıyor. 76 milyar avro ile 700 bin konut veya 230 büyük hastane inşa edilebilir!

76 milyar ve kapitalistlerin diğer kârı, kitleler yararına harcanmayacak. Hatta üretim yatırımlarına gitmeyecek, ya da çok azı gidecek. Bu para, dipsiz bir kuyu olan spekülasyonlara

gidecek ve 2008 borsa çöküşünden daha büyük bir çöküşün şartlarının oluştuğu söyleniyor. Bu kâr, hisse senetleri sahiplerine kazanç olarak dağıtılacak. İşte Fransa'da zenginlerin, servetlerine hep servet katmalarının nedeni budur. En büyük kapitalistlerden biri olan LVMH patronu B. Arnault, 5 yıl içerisinde servetini iki katına çıkardı.

Ne Fillon, ne Macron, ne Hamon, ne Le Pen, büyük banka ve çok uluslu şirketlerin devasa kârını teşhir ediyor. Bu adaylardan hiç biri işsizlik belasını çözmek için bu kâra dokunmak gerektiği sözünü bile etmiyor. Tam aksine şirketlerin vergilerini azaltacaklarını, hatta zenginlere uygulanan servet vergilerini bile kaldıracaklarını söylüyorlar.

Seçim kampanyasında emek dünyasının sesi duyurulmalı. İşte bu nedenle Lutte Ouvriere N. Arthaud'yu aday gösterdi. O diğer adaylardan farklı olarak başkan koltuğunu hedeflemiyor; emekçilerin sesini duyuruyor.

İşsizliğe son vermek için kârlara dokunup mevcut iş olanaklarını, hiçbir ücret kaybı olmaksızın, tüm emekçiler arasında bölüşmek gerekli. İşçi çıkarma yasaklanmalı.

Tüm ücretlere 300 avro zam yapılmalı. Ücretli çalışan herkesin aylık ücreti, en az net 1.800 avro olmalı.

N. Arthaud'ya oy vermek bugün bu isteklerimizi dile getirmektir. Yarın seçilen kim olursa olsun emekçiler, tüm bunları hep birlikte yapacakları mücadelelerle, grevlerle, kitlelesel yürüyüşleriyle gerçekleştirmeli. LO (24.03.2017)

Yolsuzluk iktidarda

26 Martta, Rusya'nın birçok yerinde yürüyüşe geçen insanlar, iktidardaki rüşvetçileri ve yolsuzluğa karışanları teşhir etti. Moskova ve Saint-Petersbourg'ta, çok sayıda liseli ve üniversiteli öğrencinin de olduğu, on binlerce kişi yürüyüşlere katıldı. Her zaman olduğu gibi polis üzerlerine saldırdı ve yürüyüşleri tertipleyen A.Navalny olmak üzere bine yakın kişi tutuklandı. A.Navalny hemen 15 günlük tutuklanmaya mahkum edildi.

İktidar, yürüyüşleri provokasyon olarak nitelendirip baskı uyguladı. Ancak Putin ve başbakanı hiç sıkılmadan, aynı zamanda... yolsuzluklara karşı yürüttükleri sayısız resmi kampanyalarına bir tanesini daha ekledi. Çünkü yaklaşan 2018 başbakanlık seçimlerine Navalny, Putin'e karşı aday olacağını resmen açıkladı. Yolsuzluklara bulaşanlar, en büyüklerine bulaşmış olanlar dahil, devamlı yolsuzluklara karşı mücadele ettiklerinden söz etseler de her yıl, devlet zirvesindekilerin aldığı rüşvet, milyarlarca doları buluyor.

Rusya'da vatandaş her şey için; hastane hizmeti alabilmek; liseye veya üniversiteye kayıt yaptırabilmek; zorunlu askeri hizmetten muaf tutulmak veya ehliyet alabilmek; masum veya haklı olduğunuzda bile mahkemede bir davayı kazanabilmek; bir küçük esnaf dükkanının polis tarafından kapatılmaması; belediye veya bir bakanlığın şirketinizin faaliyetlerini sürdürmesine izin vermesi için haraç vermek zorunda.

2011-2012 yıllarında Putin karşıtı yürüyüşlerde söylenen ve partisini teşhir eden şarlardan biri olan "serserilerin ve hırsızların partisi" sözü, gerçekten kitlelerin büyük çoğunluğunun ne düşündüğünü ve ne yaşadığını anlatıyor. 26 Martta atılan bir şiar da anlamlı; "İktidar, iktidardakilerin sahip olduğu milyonlara (dolara) değil, milyonlarca insana (ülkede yaşayan milyonlara) ait olmalı."

Putin döneminde yaşayan gençler şunu gördü; her tarafta büyük boyutlarda yolsuzluk ve köşe dönme siyaseti hakim. Bu nedenle gençler, bütün baskıya rağmen, rejime karşı harekete geçiyor. Bu güzel bir şey. Diğer yandan, Navalny'nin kim olduğunu da unutmamak gerek. Sorunları çözmek için haraç yiyen memurların yerine liberal memurları getirmekle, vurguncu şirketlere hizmet veren haraççı yöneticilerin yerine "dürüst şirketlere" hizmet eden, dürüst liberal yöneticiler getirmekle sorunun çözüleceğini iddia ediyor.

Navalny her şeyden önce esnafa, tüccara, iş çevrelerine hitap ediyor. Moskova'da yoğun olan bu küçük burjuva çevreler, 2011-2012 yıllarında, Putin karşıtı eylemlerinin en kalabalık kitlesini oluşturmuştu. 2013 belediye seçimlerinde Navalny'nin %27 oy almasına katkıda bulunmuştu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, küçük burjuva çevreler, durumu fırsat bilerek öncelikle kendilerinin zenginleşmesine fırsat verecek bir kapitalizm istedi. Şimdiki küçük burjuva çevreler, devlet zirvesindekilerin değil,

kendilerinin zenginleşebileceği bir kapitalizm istiyor.

Örneğin Saint-Petersbourg'taki yürüyüşçüler; "oligarkların olmadığı bir demokrasi" isteklerini haykırıp, devletin zirvesindeki bürokrasinin kamu şirketlerini talan edip servet edinen oligarklara hizmet etmesini teşhir ettiler.

Ancak tüm bunlar, Novalny'nin bu düzenin düşmanı olduğu anlamına gelmiyor. Novalny'nin, Putin'e karşı tavır koyduğu için 7 defa mahkum olduğu ve bu nedenle bir numaralı Putin karşıtı olduğu bir gerçek. Novalny aynı zamanda, monarşi hayranlığını öne çıkarıp ırkçı fikirleri destekledi ve milliyetçi Rus marşını sıkça kullanıyor. Yine 2013'te, eski Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerinden gelenlere karşı bir imza kampanyası başlatıp, "büyük suçların yarısının, bu göçmenler tarafından işlendiğini" iddia etti.

Novalny son zamanlarda, eğer Putin dürüst seçim yaparsa, ona dokunulmazlık tanınmalı gibi fikirleri savunmaya başladı. Yani "serseriler ve hırsızlar" geleneği sürdürülmek isteniyor. Çünkü 1999 yılı sonunda kitlelerin, vurgunları nedeniyle nefret ettiği, tiksindiği Yeltsin'in yerine geçen Putin, Yeltsin ve çevresine mutlak bir dokunulmazlık güvencesi vermişti. LO (31.03.2017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Suriye; emperyalizmin ahlaksız, alaycı ve kışkırtıcı politikası

29 Martta, ÖSO dışındaki silahlı gurupların kabul ettiği anlaşma gereği, muhaliflerin boşaltması gereken, İblid kentinin dört kasabasından birinde, kimyasal silahlı saldırı sonucu yarısı çocuk 70'i aşkın insan öldü. Bu son katliam, Suriyeli kitlelerin yaşadığı acılara eklenirken, Erdoğan başta olmak üzere, katiamlardan sorumlu olan utanmaz politikacılar, beylik laflar etme fırsatı verdi. Tramp, ABD emperyalizminin siyasi temsilcisi olarak, Suriye'de bir askeri üsse saldırı emri verdi. Elbette amacı, Suriyeli kitleler değil, açıkça söylediği gibi ABD'nin çıkarıydı. Bu güç gösterisini anlamak için geçmişe dönüp Suriye'nin bu hale nasıl geldiğine bakmak gerekli.

Bir taraftan ABD ve uluslararası koalisyon ülkeleri, diğer taraftan Rusya ve Suriye rejiminin İran ve diğer müttefikleri, ülkedeki durumun sorumlusu olarak birbirlerini suçluyor. Suriye'yi defalarca bombalayan, silah yığan, silahlı örgütleri besleyen emperyalist ülkelerin bütün liderleri, barış güvercini rolünü oynuyor.

Ancak, önce Irak'ı daha sonra Suriye'yi kargaşaya götüren, Yemen'e doğru yayılan, Ürdün ve Lübnan gibi bölgedeki diğer ülkeleri de etkileyen gelişme ve değişim, en gerici güçlere dayanmak, daha iyi yönetebilmek için bölmek, hatta savaşlar çıkartmaya kadar hiçbir şeyden çekinmeyen bir politikanın sonucu.

2011'de "Arap Baharı" Suriye'ye ulaştığında, hızla iç savaşa yol açmadan önce, Irak'ın

sınır bölgelerinde dinci milisler ve etnik gruplar arasındaki savaş bir kaç yıl öncesinden beri sürüyordu.

Esad rejimi, iktidarı terketmesini isteyen göstericileri şiddetle bastırırken, Obama, çekilmesi çağrısı yaptı. Ancak emperyalist liderler, geçmişte baba ve oğlu Esad rejimini böyle mahkum etmemişti.

Eğer bu rejim emperyalizme bir sorun yaratıyorsa, kesinlikle diktatör doğasından değil, Suriye diktatörlüğünün SSCB ile 1950'li yıllarda kurduğu ekonomik ve diplomatik ilişkilerle emperyalizme karşı sergilediği göreceli bağımsızlıktan kaynaklanıyordu.

ABD, Esad'a karşı yapılan protestolarla, daha işbirlikçi bir politik iktidarın gelişine yol açmasını dilemiş olmalı. Ancak emperyalizmin Suriye'de, Tunus ve Mısır'da olduğu gibi, askeri hiyerarşi içinde güvenip dayanabileceği eski ilişkileri yoktu.

Suriye Baharı, rejim ve kurulan değişik milislerin silahlı çeteleri arasındaki savaşa dönüştü. Suriyeli, Afganistan'dan, Libya'dan, Irak ve diğer müslüman ülkelerden gelen savaşçılardan oluşan cihatçı milislerin sayısı katlanarak arttı. Amaçları İslam Cumhuriyeti kurmaktı.

Aslında Amerikan emperyalizmi ve batılı müttefiklerinin politikası, daha önceden Irak'ta yaptıkları gibi kargaşayı gelişip büyümesine katkıda bulunmaktı.

Bu kargaşadan IŞİD doğdu. Bu örgütün beşiği Irak olsa da, topraklarını Suriye'de elde etti.

IŞİD sadece halk üzerinde barbar bir diktatörlük kurmakla kalmadı, aynı zamanda Batılılara karşı yaptığı provokasyonlar katlanarak arttı. Kafa kesme gösterileri, Orta Doğu'da, Afrika'da, Asya'da, hatta Batılı devletlerin bağrında varolan ve faaliyet gösteren diğer cihadçı grupların tamamı aralarında bağ kurmak, biraraya gelmesini sağlama amaçlı cihad, kutsal dini savaş çağrısı gibi provakosyanlar yaptı.

IŞİD'in Irak ve Suriye'de hızla ilerlemesi emperyalizm için bütün Ortadoğu'nun çatırdaması ve kontrolünün dayandığı, üzerinde temellendiği ittifak sisteminin parçalanması anlamına geliyordu. Böylece Obama, 2014 yılının yaz aylarından itibaren bölgesel güçleri IŞİD'e karşı uluslararası bir koalisyon içinde bir araya gelmeye zorlamaya karar verdi.

Temel politik amaç, değişik bölgesel güçlere, ABD'nin arkasında birlik oluşturmayı ve IŞİD'e yardımcı olmamalarını dayatmaktı.

Ancak emperyalizm, durumu kontrol altına alamadı. ABD, Afganistan ve Irak'taki müdahale deneyimleri pahalıya mal olunca, yeni bir çelişki, çatışma ve savaş batağına saplanma riskine girmek istemiyordu. Buna karşın Esad olmadan hiçbir siyasi düzenleme olanaklı görünmüyordu. İnandırıcı ve güvenilir bir politik alternatif sunma yeteğine sahip hiçbir güç ortaya çıkmadı.

Rusya'nın 2015'te yaptığı müdahale, emperyalist liderleri kurtardı. Rusya, birçok nedenle müdahalede bulundu. Öncelikle

Suriye ile SSCB zamanından beri süregelen politik ve ekonomik bağları korumak iseğiyle müdahale etti. Putin, Suriyelilerle bir çok anlaşma imzalanmıştı. Rusya, Suriye'de, 1970 yıllarında Sovyet üssüne dönüşmüş olan Tartus'daki deniz donanma üssünü tutmak istiyordu.

Aynı zamanda kargaşanın Rusya'ya yayılması korkusu gibi bir siyasi nedeni vardı. Rusya'nın yıllardır savaştığı çok sayıdaki cihadçı Çeçen mücahit, aynı zamanda Suriyeli köktenci gerici dinci milislerin içinde olduğu gibi, aynı zamanda IŞİD ve El Nusra içinde de var.

ABD, Rusya'yı suç ortağı olmakla suçlayarak Esad'ın suçlarına karşı öfkelenmiş gibi yaparak bir komedi oynadı. Aslında gerçek olan, Suriye rejimine otoritesini yeniden kurma görevini bırakmayı tercih etti.

ABD emperyalizmi böylece, yıllar içinde, güç ilişkilerinin değişimine göre giderek farklılaşan, fırsatları yakalayarak, mütteflerini karşı karşıya getirerek, bazı güçlerle manevralar yapıp onlar kendine karşı dönene kadar bu güçlere dayanarak, Suriye politikasını belirledi.

Irak'tan sonra Suriye'deki savaş, gerçekten de bölgesel bir çatışma boyutunu aldı. Tüm bölgesel güçler, özellikle de destekledikleri milislere göre savaşa, şu ya da bu biçimde müdahale ediyor. Hepsi kendi piyonlarını ileri sürüp çatışıyor.

ABD'nin baskısından rahatsız ve hoşnutsuz olan Erdoğan, bir süre sonra Rusya'ya ve Esad rejimine yaklaştı.

Türk iktidarının önceliği, iç savaşı kullanarak Türk sınırları boyunca özerk bir Kürt bölgesi yaratmayı başaran Suriye PYD'si ve Kürtlere karşı mücadele etmek.

ABD, IŞİD içinde de var olan Suriye Kürtlerine dayanıyor,

hatta doğrudan silahlandırıyor. Suriyeli Kürtler de, IŞİD'in başkent ilan ettiği Rakka'nın IŞİD'den kurtarılmasına katılmaları karşılığında, müzakere masasında bulunmak ve ayrıca da Rojava'nın özerkliğine garanti istiyor.

Esad rejimine düşman Körfez ülkeleri, özellikle de Suudi Arabistan, diğer milislerle birlikte IŞİD milislerine de para ve silah yardımı yaptı. Suudi Arabistan, IŞİD'e karşı mücadele etmekten daha çok, öncelikle İran'ın giderek daha da artan etkisine karşı mücadele ediyor.

Çelişki ve çatışmalar, İran gibi Şii eksenindeki ülkelerin, Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi Sünni eksenindeki ülkelere muhalefetiymiş gibi sunuldu.

Ancak, bölgesel güçleri, yani bu bölgenin güçlü devletlerini birbirlerine muhalif kılan dini doktrinler değil.

Kendi halklarının desteğini sağlamak için çeşitli rejimlerin dini inançları kullanmalarının gerisinde, ekonomik çelişki ve çatışmalarla örtüşen politik bir çatışma bulunuyor.

İran, Katar, Suudi Arabistan ve Irak önemli enerji kaynaklarına sahip ve Suriye toprakları, Arap ülkelerinin ve İran'ın gaz ve petrolünü Avrupa'ya taşıma yolu üzerinde, stratejik bir konumda.

Büyük bölgesel güçlerin, yer kazanmak için yaptıkları mücadelenin gerisinde, bu ülkelerin yönetici sınıflarının kendi devletleri aracılığıyla, emperyalizm tarafından gerçekleştirilen yağmalamadan en iyi payı koparmak için çatışmaları, savaşmaları var.

“Arap Baharı'nın” başlangıcından altı, Rus müdahalesinin başlangıcından bir yıl sonra durum henüz istikrara kavuşmadı.

Suriye, rejimin birlikleri ya da kendi kalelerini kurmak için

çalabayan değişik grupların, milislerinin işgal ettiği bölgelere ayrılmış, yani parçalanmış durumda.

Medya düzenli olarak IŞİD üzerinde kesin zafer açıklaması yapıyor. Ancak, emperyalizm çok yerde, çok fazla ateş yaktı ve ne yazık ki şimdi yangının yayılmasını engelleyemiyor.

Trump, uluslararası politikada değişiklikler vaat ediyor. Diğer alanlarda olduğu gibi özet olarak; “yapılması gereken yapılacak” diyor.

Trump, Suriye ile ilgili olarak, IŞİD'i “ölümüne bombalamak”, terörizmle savaşmak için Rusya ve Esad rejimi ile ortaklık yapmak istediğini tekrar etti. Bu, Obama'nın politikasıyla bir kopma anlamına gelmiyor, hatta tam aksine aynı politikayı sürdürüyor.

Trump, Yemen'de, burada mücadele eden milislere karşı, 29 Ocak'ta 60 kişinin ölümüne yol açan saldırı gibi saldırı ve baskınlar düzenleyerek, Obama'nın izleyicisi, devamcısı olduğunu gösteriyor.

Trump, yeni müdahale kararı alacak mı? Bush ve Obama'nın askeri manevra ve müdahaleleri, Orta Doğu'da gerçek bir kargaşa yarattı.

Hiç şüphesiz, yeni emperyalist müdahaleler, sadece kargaşayı daha da ağırlaştıracak, arttıracak.

Kuşkusuz şu bir gerçek; Trump da, kendisinden önceki başkanlar gibi, Suriye ve diğer bölge halklarının ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, çok uluslu şirketlerin kârlı işler yapabilmeleri için, petrol ve gaz zengini, bu bölgede, var olma ve kalma gerekliliğini rehber edinen bir politikayı reddetmeyecek. LO (20.02.2017)

Güncel... Güncel... Güncel...

Avrupa Birliği: Roma Anlaşması'ndan Birliğine giden zor süreç

60 yıl önce, 25 Mart 1957'de Roma'da 6 ülkenin yaptığı anlaşma sonucu, Avrupa Birliği'nin kaynağını oluşturan Roma Anlaşması imzalanmıştı.

ABD, 1865 yılından ve Kuzey ile Güney arasında yaşadığı savaşın hemen ardından birleşerek, devasa bir iç pazar oluşturmuştu. Yaşlı Avrupa burjuvazileri ise, bir yüz yıla yakın süre boyunca, önce 1870 Fransız-Alman savaşıyla, sonra da dünyayı paylaşmak için dünya çapında iki kez birbirlerine karşı savaştı. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, halkların kardeşliği üzerine bir sürü büyük laf edilmiş olsa da, zıtlıklar ortadan kalkmadı.

ABD, hem yalpalayan Avrupa ekonomisine destek olmak hem de kendi sermayesine büyük bir Avrupa pazarı oluşturmak için Avrupa'nın birleşmesini teşvik etti.

Yine de ilk adımlar çok cılızdı. 1944'de Belçika, Hollanda ve Lüksemburg ile sınırlı bir gümrük birliği; "Benelüks" oluşturuldu. Aradan 9 yıl geçtikten sonra, 6 ülkeyle birlikte, sadece kömür ve çelik çerçevesinde bir ekonomik birlik; CECA oluşturuldu. Fransa ve İtalya'nın ve de 3 Benelüks ülkesinin gümrük birliği oluşturma çabaları, başarısızlıkla sonuçlandı.

İki yıl süren pazarlıktan sonra, 25 Mart 1957'de Roma Anlaşması imzalandı ve ertesi yıl, 1 Ocak'ta oluşturulan Avrupa Ekonomik Topluluğu, aslında birleşik bir Avrupa'dan çok uzaktaydı. Topluluk önceleri 6 ülkeyle; Fransa, Almanya, İtalya ve 3 Benelüks ülkesi sınırlıydı. Ortak Pazar ismi verildi çünkü amaç; önce ülkeler arasındaki ticarete engel olan %30 civarındaki gümrük vergilerini, kotaları ve ürün sınırlamalarını kaldırmaktı.

Ancak bunun gerçekleşmesi, yani gümrük vergilerinin sıfırlanması ve diğer ülkelerden gelen ürünlerin aynı ortak işlemlere tutulması için 6 yıl daha beklemek gerekti. Ortak Pazar'ın, Büyük Britanya, İrlanda ve Danimarka'ya açılması için 5 yıl daha beklemek gerekti.

Birliği genişletme çabaları, sonraki on yıllar boyunca sürdü ve en nihayet 1992'de Avrupa Birliği oluşturuldu, bugün üye sayısı 28'e erişti. Ancak, tamamen bütünleşme olamadı. Örneğin gümrük vergilerinin kaldırılmasının hemen ardındaki yıllardan başlayarak, 1970'li yılların ortalarında her devlet, kendi tüketicilerinin, vatandaşlarının sağlığını korumak iddiasıyla, aslında "kendi öz" kapitalistlerini

korumak amacıyla, ithal ürünlere karşı bir sürü kural getirerek gözle görünmez gümrük duvarları oluşturdu.

Ortak para birimi oluşturmak için 1992 Maastricht Anlaşmasını beklemek gerekti. On yıl boyunca süren pazarlıklardan sonra, en nihayet ortak para birimi avro oluşturuldu. Ancak ortak paranın, süren kapitalist krizin, gelecekteki yeni bir patlamasından sonra varlığını koruması garanti değil. Ortak para, 10 yıldan sonra uygulanmaya başlandı ve her an geri adım atılması söz konusu.

Yine Şengen Anlaşmaları çerçevesinde öngörülen dış sınırların güçlendirilmesi de gittikçe kötüye gidiyor. Sonuçta göçmenler, hem dış sınırları hem de içeride oluşan sınırları geçmekte çok büyük engellerle karşılaşılıyor.

Kendi aralarında rakip olan burjuvazilerin oluşturduğu Avrupa Birliği, ekonomik krizin giderek büyümesiyle sarsılıyor. Ancak, Avrupa Birliği'nin bütün kötülüklerin kaynağı olduğunu söyleyenler yalancı, çünkü emekçilerin, gerçek düşmanları olan kapitalistleri hedef almasını engellemek için birbirlerine düşman etmek istiyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.